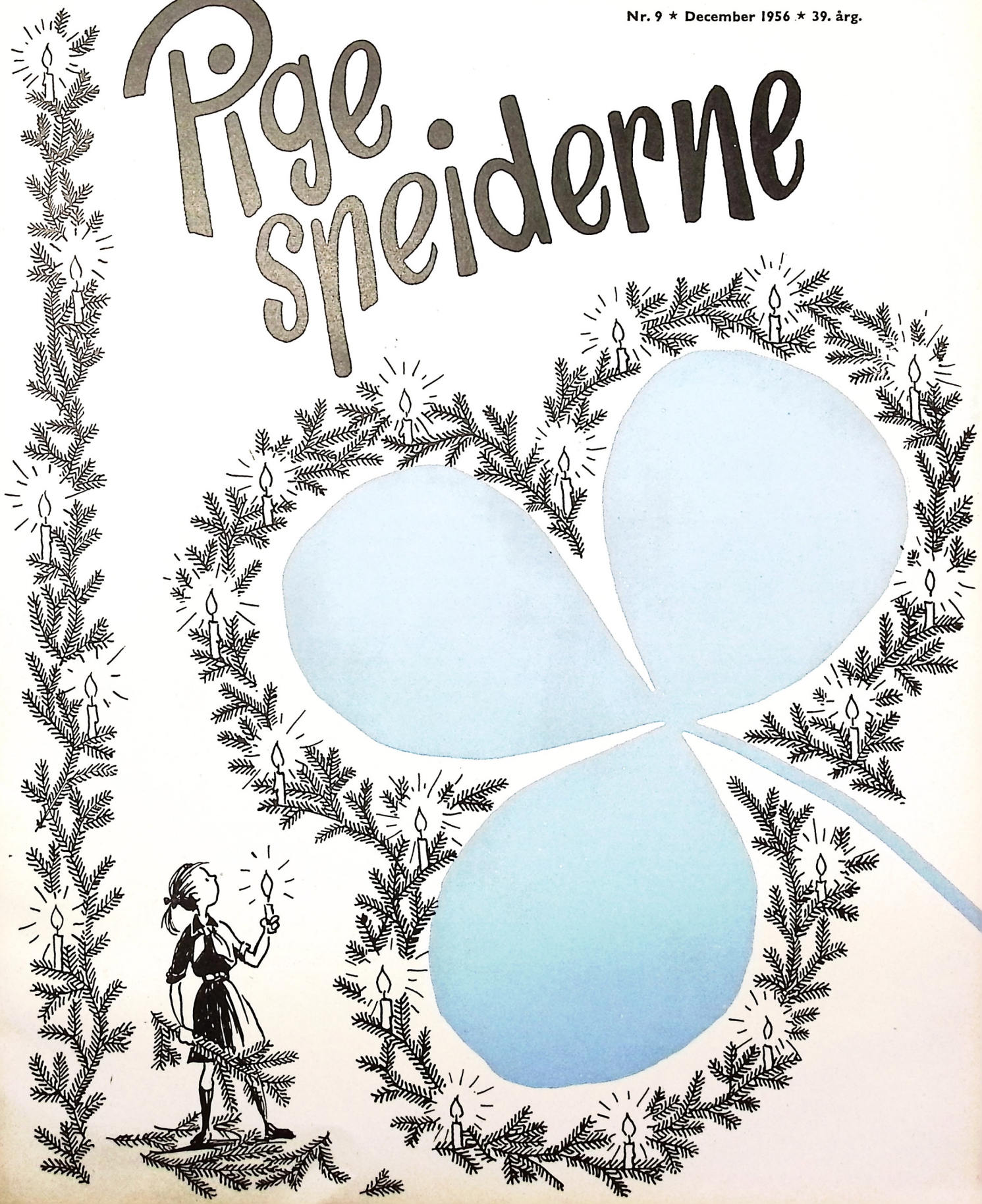

Rige spejderne

Frimærker - flere frimærker - floder af frimærker!

strømmer ind over korpskontoret i København. Flere vil komme efter julen. Og lad os derfor lige tale lidt om julekortenes mærker.

Hvor julemærker og frimærker er tydeligt adskilt, klippes de af hver for sig, forsigtigt og med kant om, julemærkerne bunces for sig og sendes med, de har ogsaa værdi.

Sidder julemærker og frimærker så tæt, at de ikke kan adskilles uden risiko, klippes de sammen, men bunces også for sig, før de sendes med den øvrige samling.

I har allerede fået brev om det i troppene, men det vil måske alligevel være klogt at minde om, at frimærkerne skal klippes af kuverterne med en kant på ½ til 1 cm, de må ikke rives af. Vi har fået sendinger, der faktisk intet er værd, fordi der er fulgt halvt afrevne kuverter med.

Men ellers skal I have tak og engang til TAK, fordi I alle vegne slutter op om indsamlingen. Og så tager vi det sidste nap med! Nøden i Europa er endnu større, end da vi begyndte indsamlingen, og vi må alle være med.

Hvor mange kan du klippe og samle om dagen?

Annesofie

Kære spejdere!

December er en god måned, synes jeg. Den er så fuld af god forventning, og den er myldrende fuld af sjove hemmeligheder, og så gør det så godt at gå og sysle med tanker om, hvad man nu skal finde på for at gøre de andre glade.

Det sidste skulle der være meget mere af hele året. I ældgamle dage, da I ikke var født endnu, var der en gang, hvor blå pige-spejdere havde røde tørklæder; og jeg tror, det var en idé, der stammede fra Baden-Powell, at på snipperne af tørklædet var der en knude, det var en huskeknude, ligesom man slår den på sit lommestørklæde, og det man skulle huske på, var den lille gode gerning hver dag. Når man havde husket at gøre den, kunne man ligesom med lommestørklædet løse knuden op igen. Nu er tørklæderne grønne, forhåbningens farve bærer vi om halsen, og nu er der ingen knuder mere på snipperne. Det kan jo enten være, fordi vi i årenes løb glemte den lille gode gerning, men det kunne jo også være, at det var fordi, den var gået sådan ind i spejderbevidstheden, at man ikke behøvede nogen huskeknude mere? Jeg ved det ikke, sine gode gerninger går man jo ikke sådan og praler med.

Men prøv engang at snakke lidt om det i patruljen. Snak lidt om, hvad sådan et lille nap kan betyde. Man behøver jo sjældent at gå ud på veje og stræder for at finde en gammel dame, der står og tripper og gerne vil hjælpes over en gade, hvor biler suser, knallerter larmer, og cyklebude farer forbi. Skoledagens 6 timer er fulde af muligheder. Det kan være en god vane at tage sig af en, der er lidt alene og ikke rigtigt føler sig hjemme i klassefamilien. Lærerne er mennesker, der trænger til megen hjælp og et glad ansigt, og hjemme er der jo så mange muligheder, at det ikke kan remses op! Jeg er selv en gammel mor med mange børn, og jeg kan da ikke sige, hvor det varmer mit hjerte, når en siger: „Skal jeg ikke lige —“, „den pakke kan jeg da gå med“, — „den mælk kan jeg da hente“! For slet ikke at tale om de mangfoldige gange, hvor et glad ansigt er en velgerning i en hel familie!

Når nytårsklokkerne er slået, går vi ind i Baden-Powells 100-års fødselsår. Den fineste måde vi kan fejre ham på, er ved i stilfærdighed, men årvågenhed, at genopfriske tanken om den daglige good-turn. Nu er der ikke knuder på de grønne tørklæder mere, men på fløjtesnoren sidder der en fast, fin knude. Gør jer det til vane, når I har spejdertøjet på, at lade fingrene glide en gang ned over den knude: huskede jeg, hvad den skal minde mig om, i ugen der gik?

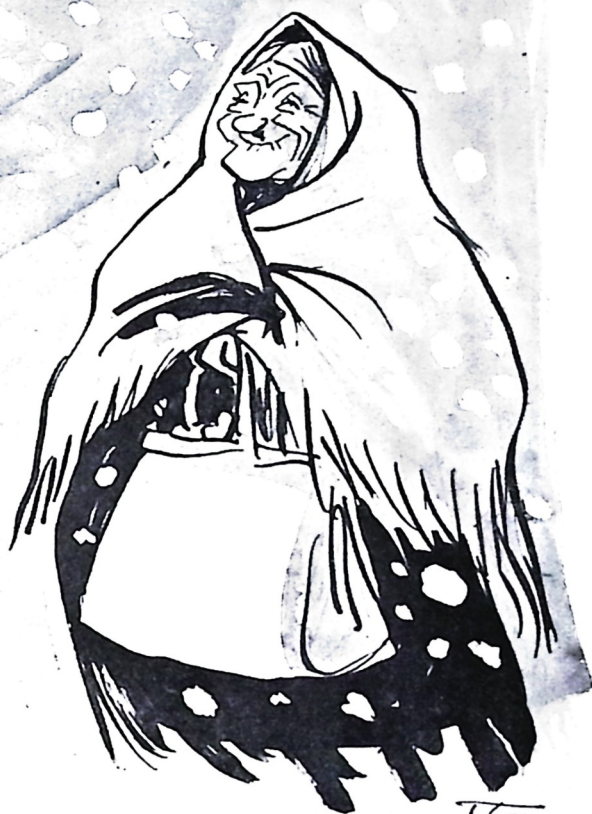
Bedre end 100 ord virker et godt eksempel. Lad os hjælpe hinanden til at BP-året bliver et spejderår, et hjælpsomhedens år og et kammeratskabs år.

Glædelig jul

Annesofie

GAMMELMOSTERS KANETUR

EN SANDFÆRDIG BERETNING FRA DE
GAMLE DAGE

„Det er vores tur til at have Gammelmoster juleaften,“ sagde fru Lund, som stod henne ved vinduet og pillede visne blomster af sin Flittige Lise. Faderen svarede bag sin avis med noget, der var en blanding af en grynten og en bjæffen.

Nu var det sagt. Fru Lund tørrede et par vanddråber af vindueskarmen med en forklædesnip, tog sin vandkande og gik ud. Der var heller ikke så meget at sige om den ting. Den af familierne, der skulle have Gammelmoster i julen, kunne være temmelig sikker på at få i hvert fald juleaften spoleret. Man ville jo gerne have det lidt stille sommetider, man ville gerne høre kirkeklokkerne, man ville gerne sidde stille og vente på det frydefulde øjeblik, når døren gik op ind til juletræet, man ville gerne have lidt ro, mens moderen læste: „Og det begav sig i de dage, at alverden skulle skrives i mandtal ...“ Men hvor Gammelmoster var, var der aldrig ro. Hun talte og hun talte. Det var som en mollekværn, sådan med lidt knirken, lidt knasen og lidt raslen. Snakken flød fra hende om alting og ingenting. Især måske om ingenting. Hendes små øjne for verden rundt, og inden hun var færdig med een snak, havde hun fundet genstanden til fortsættelsen. Juleaften kunne hun nok

med en lille skinger gammelkonerøst synge med på psalmerne, men ind imellem versene kunne hun få kilet sin snak og næppe var den sidste tone doet hen, før hun var langt inde i en eller anden fundering. Sidste gang hun havde været juleaften i den familie, var det, at mens de læste juleevangeliet, begyndte hun ligesom at læse med — og med stadigt stigende tempo, som ville hun pæse oplæseren frem, og længe inden man havde hørt om Maria, der ville gemme ordene i sit hjerte, var Gammelmoster i færd med en beretning om sognefogedens julegås.

Og sådan var det altid, de voksne blev trætte og grå langt ind i sjælen af al den snak, som der ikke kunne dæmmes op for. Børnene blev utidige og uartige og til sidst surmulende. Men stadig kværnede snakken hen over dem alle, videre, videre, uden stands.

I dagene før jul faldt sneen tæt og tungt, så verden så ud for en gangs skyld som dansk jul ser ud i et julehæfte. Det så dejligt ud, børnene hujede af glæde, og alle syn-

tes, det gav et dejligt lyst skær i stuerne med al den skinnende hvidhed udenfor.

Det nynnede af julestemning overalt i huset. Fru Lund nynnede med, indtil hun med et suk kom i tanker om, at snart kom Gammelmøster, — men så tog hun sig i det og rødmede i sit kønne ansigt — hvad var nu det? ville hun ikke gerne være med til at skaffe et ensomt gammelt menneske en glad jul?

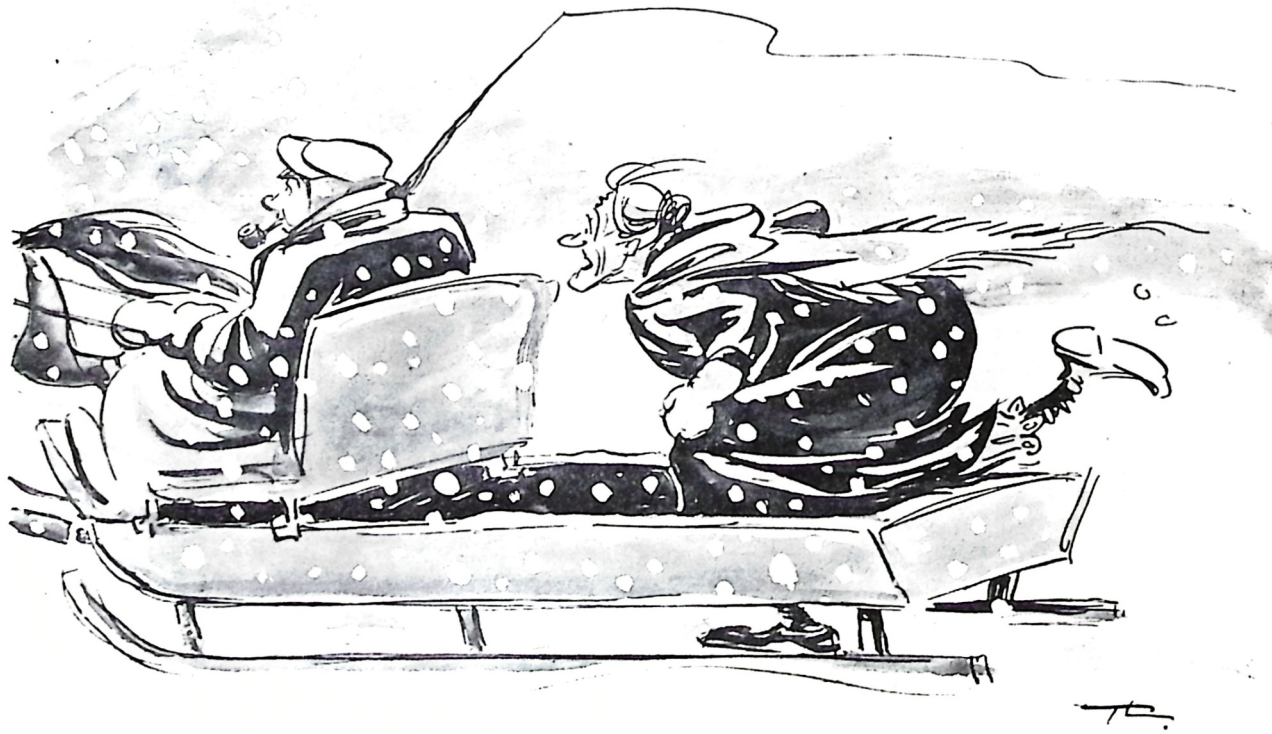
Det var meningen, at kusken Lauritz skulle køre efter Gammelmøster juleaftensdagsformiddag. Men om morgenen var det klart, at vognen næppe kunne komme igennem; — det var kanefore for alle pengene. Den gamle kane blev trukket ud af vognporten og støvet af og vasket. Et par gamle koreposer blev hentet ned fra loftet, hvor de havde ligget i årevis, nu var de lidt stive og stovede. Tæpper blev stablet op på bagsædet. Per fik lov at køre med Lauritz på kuskensædet og var hæftigt misundt af sine yngre søskende.

Afsted gik det. Formiddagen var fuld af travlhed, stegeos og kageduft stod ud af de emmede vinduer, de store born pakkede gaver ind og skrev små vers på, og de små var ude med kælken — alt var, som det skulle være i en stor gård på landet for 40 år siden.

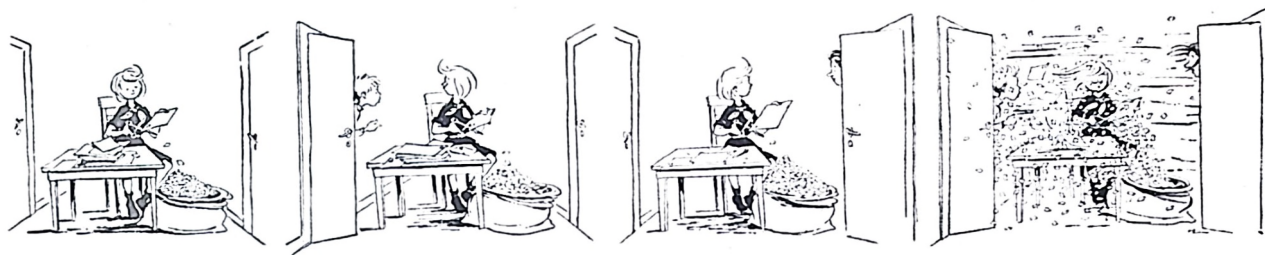
Ved 2-tiden begyndte fru Lund at undre sig over, at kanen ikke kom tilbage, og hr. Lund så med lidt bekymring på himlen, der igen trak sig sammen blågrå og snesvanger. Ilden blussede i kakkelovnen i Gammelmo-

sters værelse, varmedunk var lagt i fodenden af sengen, alt var parat. „Jeg går ud og ser lidt på vejret,“ sagde hr. Lund, „og så hviler jeg ørerne lidt på forhånd, det kan man nok have brug for.“

Det var nu ikke fordi, der var sket kanekørerne noget uheld, men foret var tungere end beregnet. De havde været det meste af to timer om at nå hen til Gammelmøsters lille hus, der lå halvanden mil borte, og nu måtte hesten hvile sig lidt. Lauritz og Per trængte også til lidt varmt at styrke sig på, og imens gik Gammelmøster snakkende ud og ind. Der var så meget, hun lige skulle se efter. Havde hun nu husket alting i sin vadsæk? Den blev endevendt. Havde hun nu lukket ordentligt for kakkelovnen? Havde hun ikke glemt at ønske nabokonen glædelig jul? Det havde hun ikke, men det varede alligevel en halv time. Så skulle hun se, om nøglen lå under måtten, så drengen, der skulle passe hønsene, kunne finde den. Den lå der, også nem for tyve at finde. Ud og ind, frem og tilbage løb Gammelmøster, snakken stod om hende og efter hende som en damp; men tilsidst var hun da færdig og sad godt på kanens bagsæde i de mange tæpper. Koreposen ville hun ikke have på, hun mente, der var mus i den. Og så kørte de afsted, og i den første halve time kværnede det bag Lauritz og Per om mus, om kaneture i gamle dage, om præstekonens nye hat, om en ny melodi på en gammel psalme, om hendes kat, om Vorherre, og om koreposer af lammeuld. Jo nærmere de

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

Ja, Tinkalil er ganske »væk«
— hun fylder mærker i sin smk.

Har du mon set en flaske blæk?
To timer har jeg søgt i træk.

Hvad gør vi nu? Jeg ser med skræk
vort julestads er blevet væk.

Jeg tror, min pen er i din søk!
Har du set Pylles hagesmæk?
Gå væk! I laver gennemtræk!

kom hjemmet, jo tungere blev kanen at trække. Sneen lå højt ud over markerne og grøfterne, på tagene af de spredte huse lå den som en tung dyne, og lavt over landskabet hang den grå himmel, det var som om der ikke var andre farver i verden end hvidt og gråt — undtagen de tre kørendes røde næser.

Lauritz var lidt bekymret for, om de skulle nå frem inden det blev mørkt. Når det var lyst, kunne han nemt finde vejen, men ville det mørkne og så måske tilmed begynde at sne igen, så kunne det nok komme til at knibe. Bag i kanen var Gammelmøster kommet til nabokonens syge gris, som da heldigvis var blevet slagtet, inden den var død af sig selv. Per sang julepsalmer dels for at overgå snakken, dels for at døve sin utålmodighed, måske også lidt fordi han kunne mærke Lauritz's ængstelse.

Fremad kom de, men det gik langsomt. Lauritz havde lidt ondt af sin hest, der sled i det, så det stod i damp af flankerne. Endelig kom de til det sted, hvor vejen en tid lang lå i læ af skoven, foret var bedre her, og farten kunne sættes en smule op. Det opmuntrede hesten, den slog med hovedet, så klokkerne klingrede, og enten irriterede det den, eller også morede det den, i hvert fald blev den ved at virre med hovedet, og festligt lød småklokkernes bimmelim ud over de hvide veje. Pludselig loftede den hovedet og vejrede, trods sne og sne og atter sne, kendte den sin hverdagsverden: derhenne svingede jo vejen op til gården og hjem til den lune stald. Den satte farten op og for i et vældigt sving hen ad vejen med en sådan pludselighed, at Lauritz og Per greb hårdt i armlænet for ikke at blive slynget ud i svinget. Men denne bratte fart var for meget for den gamle kane, der i ti år bare havde stået og drømt i vognporten. Bag i kanen gik bunden ud, idet Gammelmøster i svinget

trådte hårdt i bundbrædderne. Og nu var hun den! Ville hun med — og med måtte hun — måtte hun løbe på livet løs *inden* i den bundløse kane! Bjælderne klingede, og Per hujede, og Lauritz havde travlt nok med at holde sammen på hest og kane på den glatte vej, så han ænsede heller ikke den gamle kones nød! Og så måtte Gammelmøster løbe — løbe bogstavelig talt for livet 200 meter henad en tilsneet vej. Havde det været hen ad de jævne veje for på dagen, havde kusken vel nok opdaget, at ordstrømmen var standset, men nu hørte han det ikke i larmen fra hest og dreng og kirkeklokkerne, der lige begyndte at kime.

Og sådan gik det til, at familien Lund modtog en aldeles stum og aldeles opløst Gammelmøster, der først måtte puttes lidt i seng for at komme sig ovenpå den kombinerede kane- og lobetur. Og hele juleaften var hun så overvældet af sin oplevelse, at hun bare sad i sin stol og nikkede til dem allesammen glad fingerende med sine gaver — men stum, — næsten stum af overvældelse!

Forst i løbet af næste dag kom hun igen lidt på glee, og anden juledag gik strømmen som vanligt med knirken og knasen og raslen — uhæmmet om præsten og degnen og sognefogeden og naboen og katten og grønkålen.

Men på en eller anden måde havde Gammelmøster fået et slags kompleks (og det på et tidspunkt da komplekser slet ikke var opfundet endnu!) For når en eller anden gerne ville have frikvarter et øjeblik, behøvede han eller hun kun at spørge: „Hvordan var det Gammelmøster, var Du ikke engang ude på en kanetur, hvor bunden gik af kanen?“ — BOM! så sad Gammelmøster stiv og stille og så oplevelsesmættet af gru og sne lige ud for sig i stum erindring om sit livs allerskrækkeligste oplevelse!

Ash.

...Vi har fundet en forældreløs Grønlænderpige –

Vi ville bare fortælle, hvad vi laver i vor seniorpatrulje, og håber, at det kan gå videre til andre byer, for det er noget, som glæder og interesserer os alle.

Vi har fundet en forældreløs grønlanderpige for ca. 5 år siden, og nu er hun 16 år. Vi har adr. på en lærerfrue, fru Møller, i Nanortalik, og til hende sender vi alt det tøj, seniorer er vokset fra (som de reparerer og laver i stand ved moderne). Hver fredag kommer Henderina til fru Møller og bliver vasket og klædt om, og det tøj, hun tager af, vasker hun selv og reparerer næste dag, som fru Møller lærer hende. På den måde er det lige pænt længe. Hun blev konfirmeret i en striktrøje og et par skibukser her fra Nakskov; vi sendte hende også et sølvarmbånd til denne dag, som tak havde hun lavet et par grønlanderbørn i udskåret træ og syet tøj til dem, så de pynter godt i vor hytte. Sådant en ting og dejlige breve er med til at give en god veninde lidt ekstra kulør på tilværelsen. Nu skal vi til at have et par piger mere deroppe fra; håber andre vil tage vort eksempel op, så at vi på den måde netop får lidt, som interesserer vore seniorer, mere end det rent spejdermæssige prøvestof.

I kan bare skrive til mig, så skal jeg sende jer adressen på vor lærerfrue, som er meget glad for dette arbejde og meget hjælpsom, da hun kan se den store glæde, vi gør ved dette arbejde. Tænk, hvis hver trop i Danmark bare havde en veninde deroppe.

Vi har også i oktober, da svagføretoget var i Nakskov, pyntet hele bordet til 110 personer til

spisning med løv, græstørv, lys – det var en dejlig dag. Vi serverede også. Nu kan du se, om dette egner sig for bladet, men vi har haft meget glæde af det. Jeg har også 16 seniorer nu, men 125 spejdere, så man kan desværre ikke hellige sig dem alene.

Spejderhilsen

„Peter“ fra Nakskov

POSTBOX

En engelsk trop kommer til København i 1957 og vil gerne i forbindelse med en dansk trop – ikke fordi de ønsker, at man skal tage sig af den, men fordi man gerne på forhånd vil vide noget om dansk pigespejderarbejde. Hvem kommer først?

Jeg har liggende nogle spejderblade fra Australien, er der en patrulje, der er interesseret i at få dem?

Der er igen postforbindelse med Grønland, husk det.

Tropsfører i Tyskland på 18 år vil gerne i forbindelse med en dansk, skriver også engelsk. En spejder på 15 år i Tyskland vil gerne i forbindelse med en dansk trop.

Glædelig postboxjul til alle mine pen-inder! Fromse

B.-P.-mærke

De 4 spejderkorps har i fællesskab ladet fremstille dette fine mærke, som alle danske spejdere, blåmejser, grønsmitter og ulveunger må få lov til at have på deres uniform i hele B.-P. året, altså fra 1. januar—31. december 1957. Mærket er vævet på blå bund med bogstaverne RBP (dvs. Robert Baden-Powell) i grønt, og inden i bogstaverne står de 4 spejderkorps' emblemer i gult.

Selvom vi til daglig bruger forskellige uniformer og arbejder i 4 forskellige korps, har alle vi danske spejdere gennem Baden-Powells spejderbevægelse et stort fællesskab — og dette fællesskab vil vi mindes i B.-P. året ved at bære dette fælles mærke.

I vil allerede kunne købe mærket på depotet nu i december måned, så det er en udmærket idé til en lille julegave til jeres spejderkammerater. Mærket koster 1 kr., og vi håber på at få et lille overskud, som vi kan sende som vort bidrag til et nyt verdenskontor i London; det trænger vi nemlig ganske forfærdeligt til.

Og hvor skal vi så anbringe dette nye mærke? Jo, det skal alle blå pigespejdere sy fast på tørklædesnippen, det vil komme til at se festlig ud, ikke? Hvor alle de „slipsebærende“ spejdere skal anbringe det, er så en anden sag, men den vil der komme forklaring på i Førerbladet.

Skynd dig at bestille B.-P. mærket hos din tropsfører og bed hende sende en samlet bestilling til depotet snarest, så hele troppen allerede den 1. januar kan møde op med det nye B.-P. mærke på uniformen.

Vigtig meddelelse til bladabonnenterne!

Førere, tropsrådsmedlemmer og gamle venner af bladet Pigespejderne, som ikke får Deres blad gennem en trop, bedes venligst for fremtiden tegne abonnement gennem postvæsenet. Abonnementsprisen er 4,00 kr. om året.

Der udkommer i 1957 kun 7 normale numre af bladet. Februarbladet udgives i fællesskab med de andre danske spejderkorps. Det bliver et særligt fint Baden-Powell-nummer i offset og farver. Desværre er det så dyrt, at det sluger to af årets normale blade, det bliver februar- og novemberbladet.

Redaktøren

FRA FRIMÆRKE-FRONTEN

Kære Annesofie.

Tak for din opfordring i „Pigespejderne“s oktober-nummer. Vi har sendt første store skotojsæske afsted og er godt igang med den næste. (Jeg må dog tilføje, at „vi“ er Ane Dams trop og vores „barn fra 10/0 1956“ (Skanse-troppen). Vi sender for eftertiden hver for sig. Du har bedt os om at fortælle, hvordan vi har organiseret vores indsamling. Vi er vist ikke spor anderledes end andre, men kan fortælle, at patruljerne samler i dekorerede skotojsæsker og sender i patruljens og troppens navn, når en patruljes æske er fuld. Vi indledte i vort tropsblad „Trekloveren“ med dette lille vers:

Se til frimærket, min ven! Dets nytte består i,
at det kan holde fast, indtil det når målet.

Vi har herigennem fået vore forældre med i indsamlingen, flere er i forbindelse med byens fabrikker og store firmaer, som daglig får masser af breve, så her er hosten stor. Sidst har vi skrevet til dagbladene om at få optaget et stykke om indsamlingen, men ved endnu ikke, hvordan det går, og selv om alle korpsene og troppene her i søsterbyerne muligvis har gavn af stykket, gør det os ikke noget, for det gælder jo om at få indsamlet så mange frimærker som muligt, uanset hvem der kommer med dem. Men indenfor troppens patruljer er konkurrencen stor. Vi glæder os her til at se, hvor hurtigt patruljerne kommer efter hinanden.

Venlig hilsen til alle andre indsamlere fra Ane Dams trop i Norresundby.

På troppens vegne:
Anne Mette Pedersen, TF.

For vore hjem af i dag og i morgen

Hvis du har læst dine sidste blade, er du nu klar over, hvordan du helst skal se ud på hovedet og benene; så er der lige det, du vel nok bruger aller-mest: dine hænder. Der er mange, der

Søskende jeg kender fem —

tror, at det er kønt, at folk kan se, hvad man bestiller. Tænk, det synes jeg ikke. Jeg mener ikke, at det er nogen skam at være huslig, tværtimod, det er et arbejde, der værdsættes mere og mere. Stod det til mig, så skulle I have et tvungent husligt år, ligesom jeres bror skal være soldat — det var egentlig rart, om I kunne fortælle mig lidt om, hvad I mener om det.

Nå, tilbage til hænderne. Nu nærmer tiden sig, da du måske skal til juleselskaber og -baller, det er dejligt, når man har lejlighed til at trække sin bedste kjole på, men et par røde hænder, hvor neglebåndene sidder et stykke oppe på neglen, næh, det er ikke noget, du behøver at have, fordi du hjælper mor med opvasken. En velsoigneret hånd skylder man sine medmennesker, det er jo den, man siger god-dag med, så brug lidt tid på den. Se på neglene, de er ikke sylespidse, vel? rund dem pænt af med en fil — ikke klippe — og til sidst giver du dem et let strøg med filen fra overfladen af neglen og nedad. Neglebåndet skubber du nedad med en neglepind med lidt creme på.

Så skrubber du hænderne og neglene i varmt vand og sæbe med neglebørsten og tørrer dem godt. Derefter gnider du hænderne ind i creme, gnider godt rundt på hver negl og skubber neglebåndet ned; tag lidt creme ad gangen, så hænderne ikke bliver for fedtede, og gør det en-

delig for, du har taget kjolen på. Så er der lige spørgsmålet om lak? ja, skal det endelig være, så vælg en klar lak.

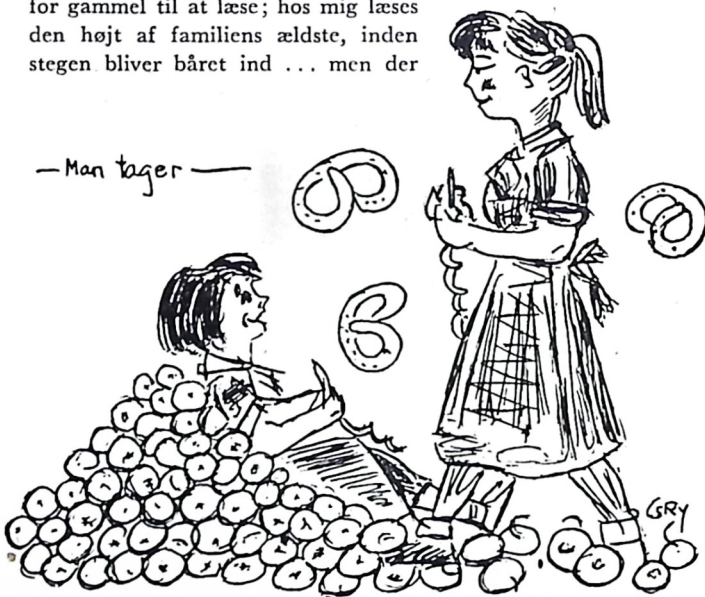
Nå, det behøver jo ikke at være jul, for at du skal holde dine hænder — hvad om du fortsatte i det nye år? men lov mig så bare een ting: gør dine negle i stand hjemme og ikke i timerne på skolen, jeg ved bestemt, at det er en ting, lærerne ikke kan lide — jeg er nemlig gift med sådan en.

Om Peters jul og æbledessert

Julemåneden er vel nok den måned, hvor der er mest at bestille i et hjem. Man kalder julen for hjemmets fest, og hvor er det hyggeligt at gøre julen til en fest: vi bager, steger, pudser og vimser rundt, så vi er ganske forpustede til sidst; men hvem tror du er mest forpustet? mon ikke det er mor — mor midt i sin omsorg for at gøre det hele så festligt som muligt for jer alle. I mit barndomshjem var det nu min far. Ved I, hvad han gjorde? For ikke at blive forpustet, begyndte han i januar måned at købe julegaver til alle os børn, og så gemte han dem så godt, at han havde meget svært ved at finde dem juleaften; men det gjorde ikke noget, det hørte efterhånden med til de bedste traditioner.

Det er vældig sjovt at pynte op med grankranse, nisser og engle på vægge, vinduer og døre, men egentlig er det også sjovt at finde på det, der skal spises; der er vel traditioner i de fleste hjem, også i dit — ellers kan du finde dem i Peters Jul, det er en bog, man aldrig bliver for gammel til at læse; hos mig læses den højt af familiens ældste, inden stegen bliver båret ind ... men der

— Man tager —

Af...

LIS BANG

er jo også dage mellem jul og nytår, hvor man skal have mad, og nu skal du høre om en nem, men festlig dessert, som du kan lave.

Du skal skrælle æbler, et halvt til hver, hvis de er store, skære dem i små stykker og koge dem på svagt blus med bare en spiseskefuld vand til hvert æble, er du rigtig flot, kommer du et stykke vanilje i, og husk så at røre i dem; når de er kogt næsten ud, kommer du sukker ned i gryden, men smag dig frem, hvor meget afhænger af, hvad æbler du har brugt. Du skal først sode dem, når de er kogt, ellers brænder de nemt på for dig; groden bliver pænt blank, når den gør det, render du til bageren og kober to af de rigtige gammeldags sprøde sukkerkringler pr. person. Nu lægger du dem sammen een og een med æblemosen imellem på den tallerken, de skal spises på — portionsanretning kalder man det — og læg så lidt syltetøj i hvert hul på kringlen.

Skal det nu være rigtig fint, kan du pynte med flodeskum; prøv om du i hvert hul kan lave et kloverblad med stilk på — det var da festligt, om det kunne blive lidt spejderpræget: din gode gerning, som det er at hjælpe mor, svøbt ind i flodeskum, det er da sjovere end at prale med at sige: „Desserten har jeg lavet.“

OG FOR UNGARN'S HJEM — NU!

På dette sted af jeres december-blad skulle I have haft en julespog, en julegåde, noget med meget nisseri i. Men siden vi skrev til hinanden i sidste blad, er der sket så meget i verden, at vi lægger julespogen til side og taler om, *hvad kan vi gøre? Hvad kan spejderne gøre?*

Fra udklip og telefonopringninger ved jeg, at mange troppe og patruljer for længst har været i gang, store spejdere har pakket for Røde Kors, mange troppe har givet overskud fra fester, der havde andre formål, til hjælpen i stedet for.

I har alle radio, I ser aviser. Nogle af jer har fjernsyn.

Noden er rykket jer så nær i disse år, hvor opfindelserne har bragt det, der sker i verden, midt ind i vores egne stuer.

Hvad kan vi gøre? Hvad kan vi spejdere gøre?

Danske Kvinders Nationalråd er en forening, der samler alle mulige kvindeforeninger under eet i spørgsmål af fælles interesse, — og at hjælpe mennesker i nød er alle tænkende menneskers fælles interesse og vilje i dag. Der er lagt en 3 måneders plan. 1. februar vil man sende afsted, hvad der måtte komme ind af penge og tøj til *Hjælp til Ungarns Hjem*.

Vi beder jer lægge arbejdet med prøver og tegn til side i et par måneder og slutte op lige så godt om Ungarns-Hjælpen, som I slutter op om frimærkeindsamlingen.

Der er brug for tøj, der er brug for penge.

Saml tøj, sy tøj, strik tøj. Som I nu er dygtige til.

Tænk på dem, der sulter og fryser, når I har jeres julemesser og -bazarer — og ærlig talt: kunne I ikke vente med det telt, I sparer sammen til, et år endnu?

Hvad kan spejdere gøre? Hvad kan ikke 17.000 spejdere udrette, når de vil?

Pengehjælp kan sendes til Danske Kvinders Nationalråd, giro 1902, mrkt. Hjælp til Ungarns Hjem.

Det samlede og istandgjorte, evt. omsyede tøj, lagner, sokker, vanter, babytøj — alt har interesse — sendes *den sidste uge i januar* til korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Tøjet mærkes „Ungarnshjælpen“ og vil blive videresendt gennem Danske Kvinders Nationalråd.

I får ikke i patruljerne og troppene bud og brev om disse ting på anden måde. Det næste almindelige nummer af Pigespejderne udkommer først 1. marts. Så læs igennem nøje, hvad der står her, og læs, hvad der står i aviserne.

Hvad kan spejderne gøre — ja, hvad kan ikke 17.000 spejdere udrette ...?

Annesofie

Når man om efteråret tager ud på tur i skoven, er der mange ting, man har lyst til at tage med hjem, men som spejdere ved vi, at vi skal være varsomme med, hvad vi tager med hjem. Vi skal passe på, at vi ikke ødelægger noget som helst, og vi skal navnlig passe på, der hvor forstmanden har sine nyplantninger; men een ting kan vi tage med hjem med den største sindsro, nemlig dyrenes fodspor, og netop på denne årstid er de ofte meget tydelige, det vil sige om vinteren er betingelserne nok endnu bedre, især hvis sneen en dag har været udsat for tø og så igen er frosset. Da vil sporene stå skarpt og tydeligt og være lige, hvad vi har brug for, for jeg tænker ikke på at grave sporene op og transportere dem med hjem, men tænker selvfølgelig på gipsafstøbning.

Hvordan laver man så de bedste aftryk? — Først skal man sørge for, at sporet er rent, pust ned i det, så alt overflødigt småskidt kommer væk og pil så forsigtigt sten, kviste — eller hvad der ellers kan være faldet ned i det — op. Det næste, der skal gøres, er at sætte et „rækværk“ rundt om sporet. Rækværket skal laves af et stift stykke papir, som holdes sammen med et par klips eller lignende, pås på, det ikke berører selve sporet, og nu — og først nu — kommer udrøringen af gipsen.

Man tager et krus vand med en stor theskefuld salt i; saltet skal i for at få gipsen til at stivne hurtigt; nu rører man gipsen i lidt efter

lidt, til det bliver en *lind* grød, husk nu lind grød, hverken mere eller mindre, hæld derefter gipsen i sporet, det skal godt ned i de små kroge, så man skal ikke hælde alt for hurtigt. Lad det stå cirka 1 kvarter, før det tages op. Sandsynligvis kommer der her om efteråret en del jord med, når man tager det op. Lad det sidde, til det er tørt, så kan det meget nemt børstes af med en blød børste.

Det var det negative aftryk. Hjemme kan man så lave det positive. Det rensede, negative aftryk skal pensles med fernis eller celluloselak, og derefter trykkes ned i en gipsmasse rørt ud som før omtalt, eller man kan trykke det ned i ler eller voks.

Når I tager sporaftryk, for eksempel på en patruljetur, så skal I ikke nøjes med kun at tage eet aftryk, tag så meget gips med, at alle spejderne kan lave et aftryk, ikke i samme spor begribeligvis. Det skulle nok kunne lade sig gøre at finde et spor til hver pige.

Det var, hvordan man kan lave sig fine gipsafstøbninger af dyrespor, men hvad er det nu for et dyr, der har lavet sporet ude i skoven? Forhåbentlig har I gemt den gode tavle, der var i „Spejder Jul“ sidste år, så I kan finde ud af dyrets art, ellers er det hele jo kun halvgjort værk. Har I ikke tavlen, kender en af jer sikkert en jæger eller en forstmand, og er aftrykket korrekt, vil de sikkert kunne sige jer, hvad det er for en giraf, I har været på sporet af.

Kitte

DEN HEMMELIGHEDSFULDE HAVE

Der stod to piger i et vindu og kiggede på efterårsblæsten, der sled de sidste gule og brune blade af træerne. Det regnede også. Det var et rigtigt efterårsvejr. Mette og Michelle hed pigerne, og de havde aftalt at gå en rask tur rundt om søen, men Mette kunne ikke finde sin regnfrakke, og uden den var det ikke nogen god ide at gå tur. Nu stod de og snakkede om haven, der lå ved siden af Mettes hus.

— Jeg kalder den for hemmelighedshaven, sagde hun. — Der kommer aldrig et menneske i den. Du kan se, hvor stien er groet til, græsset er som en savanne. Gyldenrisene danner et helt krat efterhånden, for slet ikke at tale om brombærrene bag huset, som man snart slet ikke kan se for grantræerne, der gror lige op i det. Der er et vidunderligt blommetræ og forresten også et gråpæretræ, som mor ikke kan lide, at Ole og jeg gnasker os vidunderlige mavepiner til i, men mor siger nu ikke noget til det mere, hun lukker øjnene

Af Annesofie Hermann

for det, for hun synes vist ligesom vi, at det er synd og skam, at al den frugt bare skal gå til spilde.

— Jamen, er der da ikke nogen, der ejer sådan en have med et godt lille kolonihavehus i? spurgte Michelle.

— Ja, det er jo det, man ikke ved, sagde Mette og så drommende ned i hemmelighedshaven, hvor blæsten sukede i grantræerne, og hvor en forpjusket solsort sad og hakkede i en hyben. — For mange år siden boede der om sommeren en lille familie. Der var en pige på min alder, hun hed Ina, kan jeg huske, og vi legede dejligt sammen. Vi var vist 4 år den gang, og det er en 10 år siden; men så forsvandt de pludselig, og der har ikke været et menneske siden. Jeg kan huske, at jeg engang kiggede ned i den lille brevkasse ved havelågen for at se, om der ikke var et brev,

der fortalte noget om, hvad familien hed og den slags, men i kassen boede såmænd en musvit, og den blev meget fortornet over min nysgerrighed. Sommetider har jeg tænkt på, hvor sådan et lille hus rigtigt var noget for vores patrulje, og hvad sådan et mon koster, og om vi ikke kunne tjene sammen til det på en eller anden måde ...

Michelle var straks fyr og flamme, for et lille hus, som var deres eget i Mumi-patruljen havde været noget, de havde fablet om i flere år.

— Ved du hvad, sagde hun, — vi må da kunne finde ud af, hvem der ejer det, og det koster da ikke noget at spørge, hvad det er værd. Og det kunne da også være, vi bare kunne leje det, når de mennesker, der ejer det, aldrig ser til det mere. Kan din mor ikke huske, hvad de mennesker hed, som var der for ti år siden?

— Nej, sagde Mette, mine forældre har sommetider drøftet, hvad det dog var, de mennesker hed. Det var et fremmedartet navn, kan de huske,

og de mener, at manden var udlænding af en eller anden art. På alle kanter er der skudt nye villaer og bungalower op de sidste år, så der er ingen chance for, at de andre naboer kan huske noget. Selvfølgelig ved de på et eller andet kommunalkontor, hvem der ejer hemmelighedshaven, men jeg tvivler på, at man vil give os to besked.

Michelle grundede lidt, så sagde hun prøvende: — Kunne man ikke prøve at komme ind i huset, der kunne måske ligge et eller andet med navn på.

De var alene hjemme, og de trængte så forfærdelig meget til et eventyr — og her lå eventyret lige nedenfor deres vinduer. Fristelsen var for stor. De udstyrede sig i en fart til opdagelsesfærd med cowboybukser og islandske sweatere, i lommen tog de nøgler af alle typer. — Mette medbragte en skruetrækker og en knivtang, men hun følte med sig selv, at hendes mod næppe ville strække til til ligefrem at brække skodderne fra eller på anden måde begå vold imod huset i den hemmelighedsfulde have. — De smøg sig gennem det hul i hækken, som Mette og Ole brugte i blomme- og pæretiden. De våde grene slog dem om ørerne. Jorden lugtede af våd muld og rådnende blade.

De var midt i eventyret.

Døren var på det lille hus's bagside. Huset havde engang været rødt, nu var det grårødt. Skodderne havde været hvide, men var nu strimed af umaethed og regnfurer og støv. Døren var låst med en almindelig lås og med en stor hængelås. Den sidste var rustet helt til, og det var ikke muligt at få nogen nøgle i den, og det hjalp derfor ikke, at en af de andre medbragte nøgler syntes at passe i den anden lås. Mens Mette sled med den rustne hængelås også i det forfængelige håb, at den kunne være så rusten, at den ville falde fra hinanden, gik Michelle rundt om huset vejrende som en lille ivrig hund for at finde en mulighed om

ikke andet så dog bare for at kigge ind i det hemmelighedsfulde mørke. Hun gik fra skodde til skodde og pilkede lidt ved det våde kolde træ med valne fingre.

Pludselig skete der noget.

En skodde på husets vestside, som havde været mest udsat for vind og vejr, gav pludselig efter, faldt ned over hovedet på hende og efterlod en ganske overordentlig stor bule. Hun sad overvældet i det våde græs og mellem stikkende tidsler og besindede sig, før nysgerrigheden drev hende op igen, og hun kunne nu kigge ind i et lille rum, der efterhånden som øjnene vænnede sig til mørket viste sig at være et lille køjerum, der var to køjer og en barneseng. Hun kaldte på Mette, der var snavset og ærgerlig havde opgivet hængelåsen, og som nu med forbavelse betragtede kammeratens højroede gevækst i panden — og den åbnede skodde.

Ved nærmere eftersyn viste det sig, at en af ruderne var itu, og det var ingen sag at stikke en hånd ind og få hasperne af vinduet. Et øjeblik efter stod de begge inde i det hus, som ingen menneskefod havde betrådt i ti år. Luften var fuld af fugt og støv. På grund af skodderne hele vejen rundt var der bælgmørkt, og en våd spindelvæv, som slaskede Mette i ansigtet fik hende til at udstøde et meget lille bitte hyl. — Åh, undskyld, jeg troede ... nå, det var ingenting, Men jeg går lige ind til os og henter noget at lyse op med.

Hun kom snart igen med et par lommelygter og en havepetroleums-lampe. Det lille hus viste sig at bestå af køjerummet, de var kommet ind i, en god opholdsstue og et mikroskopisk lille køkken.

Ved petroleumlampens skin så stuen rigtig hyggelig ud trods støv og spindelvæv. Det syntes ikke, som om den, der havde forladt huset sidst, havde regnet med, at det nu blev forladt for bestandigt. Der var en vinduesbænk med ternede hynder og puder. Der var en tegning af

Sikker Hansen på væggen og en plakat, der var så jordslået, at man ikke mere kunne ane, hvad den havde forestillet. Der lå en pakke cigaretter på bordet, og der stod de helt indtørrede og indskrumpne rester af en buket i et glas på bordet. På en reol lå nogle blade, der var ti år gamle, og der stod nogle bøger i en sjov blanding, et par kriminalromaner, Brødrene Karamasov, og Fagre nye verden. Michele tog den sidste i sin hånd. — Der står navn i den, sagde hun ophidset, og tog den hen til lampen. Der stod K. Venciute. For en sikkerheds skyld tog hun Dostojevskibogen også, der stod med samme lidt stive skrift: K. Venciute.

— Venciute, Venciute — sagde hun grundende, jamen Mette, det hedder jo den høje, lyse pige, der efter sommerferien kom ind i B-klassen.

— Ja, og hun hedder jo ovenikøbet Ina! — råbte Mette begejstret. Og er der nogen, der kunne se ud, som om der var en hemmelighed ved hende, så er det min sandten hende. Hun er så alvorlig, og hun går altid og ser ud, som om hun drømmer om noget langt borte over byens tage.

Nu var de kommet så vidt. Nu lå det ligesom indenfor mulighedens grænser at få at vide, hvorfor dette hus var forladt, og om Mumipatruljen kunne leje det eller købe det (den havde vistnok 7,27 kr. i kassen). Men de blev begge lidt tavse nu, for det var pludselig sådan sin egen sag at gå hen og sige til et menneske: Vi har brudt ind i Deres hus, det ville passe os så godt at leje det til vores patrulje!

— Det kan man altså ikke, sagde Michelle, der følte den største skyld, for det var dog hende, der havde pillet så inderligt ved skodden, at den var faldet af. Hun satte sig tungt på vinduesbænken. Den knagede uheldsvarslen, gav sig i de brædder, hvor med den var skruet til den af fugt og kulde skornede væg. Hun sprang op og vendte sig for at se på skaden. Hun greb sin lommelygte og lyste ned i den gabende revne, hvor hun skim-

tede noget hvidt. Hun trak det op. Det var et jordslået brev med adressen: Fru Mimi Venciute. Der var ikke noget frimærke på, og det var ikke skåret op, men af fugten var det gået op i limningen og præsenterede sig nu som et åbent brev.

Denne gang var det Mette, der ikke kunne lade være med at pille. Hun måtte se, hvad brevet indeholdt. Forsigtigt trak hun et ark brevpapir ud og bredte det ud under petroleumslampen. Det var mærkeligt nok ikke så jordslået som kuverten, og de læste begge tydeligt:

Kære Mimi. Du siger, at jeg skal skrive et brev og stille det i vinduet med en undskyldning, og hvis jeg ikke gør det, går du og kommer ikke tilbage. Jeg giver dig min ydmygste undskyldning for min ubeherskethed og mine vrede ord. Ikke for alt i verden vil jeg, at du og ungen går ud af mit liv, I er det eneste, jeg har at holde mig til. Det er vel krigen og alt, hvad den slog i stykker for mig, der har ødelagt mine nerver, så jeg sommetider farer så frygteligt op. Det skal ikke ske mere. Vi vil bare bygge op. Vi må begge lære ikke at være så stolte og stivnakkede. Din K. V.

De sad begge tavse en lille tid. Så så de på hinanden med store øjne. De rystede begge to både af kulde og ved tanken om, at den hemmelighed, de i deres eventyrlyst havde prøvet på at finde, ved et sært skæbnens mellem spil havde vist sig at være en menneskelig tragedie.

— Tror du aldrig, hun fandt det brev? hviskede Mette.

— Nej, mon? svarede Michelle. Vi kan jo ikke nu se, om konvolutten har været lukket. Men det plejer man dog at gøre, og vi kan med sikkerhed se, at den ikke er skåret op. — Hun tav lidt, før hun fortsatte. — Du, jeg kan ikke lade være at tænke på, at her er vi brudt ind i fremmede menneskers hus, mest af alt fordi det regnede, og vi trængte til at opleve noget, selvom vi nok forklarede os selv og hinanden, at vi ville finde ud

af, om vi kunne få dette hus til patruljen. Vi må, hvor skrækkeligt det end kan blive, gå med dette brev enten til den, det er skrevet til — eller også til den, der har skrevet det — og sige, at vi har båret os ad som et par indbrudstyre.

Det var først, da de havde fjernet sig med lampe og lygter og lukket så godt efter sig, de kunne, og sad i Mettes varme værelse, at de kom i tanker om, at tragedien kunne have flere akter; en af parterne, eller begge måske, kunne have giftet sig senere. Men de blev enige om, at nu var det sent på dagen, og de måtte sove på deres opdagelse og så se næste dag, hvad de burde gøre.

Næste dag i skolen forhørte de sig hos en kammerat lidt om Ina Venciute i parallelklassen. Det vidstes, at hun boede alene sammen med moderen. I et frikvarter fik de fat i en telefonbog og fandt adressen. Der var kun eet menneske under dette navn, og det afgjorde i hvert fald et problem for dem; de måtte gå til fru Venciute og give hende det gamle

brev og fortælle hende, hvordan de var kommet i besiddelse af det.

Det var ikke nogen rar tur, og de var meget tavse på vejen, og deres hjerter bankede så hårdt og så højt, da de ringede på døren, at de syntes, det måtte kunne høres gennem flere lukkede døre. En lille, nydelig, lidt gennemsigtig dame lukkede op og bad dem venligt indenfor. De sad på kanten af deres stole og vidste ikke, hvordan de skulle begynde, men til sidst blev det Michelle, der førte ordet. Hun hakkede og hun stammede sig gennem forklaringen om, hvordan

(Fortsættes næste side)

de var brudt ind i det hemmelighedsfulde hus, og da hun kom til brevet, kom hun pludselig til at græde, og det blev Mette, der fuldførte forklaringen. Der blev meget stille bagefter, og de turde slet ikke se på fru Venciute, der sad med den jordslåede konvolut og det ti år gamle brev i sin hånd. Hun var meget bleg. Til sidst sagde hun med besvær: — I skal have tak begge to, fordi I kom med dette brev, som jeg aldrig har set. Og nu må I være rare at gå, for jeg har jo fået noget at tænke på. —

De snøftede begge to på vej ned ad trappen, men deres samvittighed var alligevel lettet nu.

14 dage efter fik de et brev fra en tømmerskriver Venciute i en af byens forstæder. Der stod:

— Kære spejdere. I har ved jeres nysgerrighed og nævenyttighed gjort tre mennesker en uvurderlig tjeneste. Som tak vil jeg gerne have lov at give jeres patrulje den hemmelighedsfulde have med det ikke mindre hemmelighedsfulde hus i. Jeg kan tænke mig, at der må være et og andet at reparere, men spejdere er jo så dygtige, og hvis jeg skaffer materialerne, kan I måske selv klare resten? Har I plads til min datter Ina i patruljen?

Venlig hilsen K. Venciute.

Så mærkeligt kan det gå til i verden!

— Og Mumi-patruljen gjorde ikke tømmerskrivers pæne ord om spejdernes dygtighed til skamme. Hele vinteren havde de travlt med at save og hamre og male, og i de koldeste vintermåneder, hvor de ikke kunne arbejde i deres hemmelighedsfulde have, syede de på livet løs gardiner, hynder og puder, så de den første dejlige forårsdag kunne byde familien Venciute og alle andre forældre, der havde stået dem bi, til indvielsesgilde. Det var en vældig fest, og de var så mange, så, som der står i den gamle sang, „— når de alle var der inden i, stod de halve udenfor!“

Og dermed begyndte et helt nyt kapitel for det hemmelighedsfulde hus.

BØGER

Børnebogsugen oplevede I allesammen, og forhåbentlig har I lyttet med opmærksomme ører og brugt øjnene godt på de udstillinger, der har været arrangeret på skolerne rundt omkring. For nu er det vintertid, mørketid, læsetid.

Og I, som var patruljeførere, tænkte I i de dage på, om der blandt bøgerne var noget, der egnede sig for patruljen — for det var der!

Velegnet til højtlesning for yngre spejdere er:

Erik Linklater: *Far skal hjem*. Det er en fortsættelse af „Det blæser på Månen“, en eventyrlig bog, strålende fortalt. — Det er en af Gyldendals Ponybøger.

Selma Lagerlöf: *Niels Holgersens vidunderlige Rejse gennem Sverige* er også kommet i samme serie, stærkt forkortet. Den skal naturligvis læses af alle jer, der skal i sommerlejr i Sverige næste sommer, eller som har peninder i Sverige.

Kiplings *Eventyr*, stadig af Ponyserien, har nu alle dage været min yndlingsbog, så jeg tøver ikke med at fortælle, at også den er kommet frem igen i en billig udgave, og I kan ikke finde noget, der er bedre egnet til højtlesning ved pejsen i tropslokalet.

For de lidt større er der ogsaa nok at tage fat på.

Der er kommet to bøger af en forfatter, jeg tror, vi ikke har kendt for i Danmark, Laura Ingalls Wilder; hendes to bøger *Det lille hus på prærien* og *Det lille hus i den store skov* er meget fine og smukke bøger. Tænk også på dem som fødselsdagsgaver. Slå jer hellere sammen et par stykker og giv en god bog til vinterens talrige gilder.

Fra Jepsen og Pio kommer Ellen Bohnsen: *Cecilie*, en rar bog at slå et par aftener ihjel med.

Reitzels forlag fremsender af en god gammel kending Lis Andersen: *Da vi boede på Atlanterhavet i fiskekutteren Monsunen*. Den er kommet i 7 oplag, og det er jo ikke så lidt. Hvis vi havde sospejdere, — nå men det har vi jo ikke.

På samme forlag er lige udkommet bogen: *Lav det Selv* af Ruth Zechlin. Det er en god bog og en uundværlig hjælp for troppenes husflidsinstruktører.

Til tropsbiblioteket er der kommet en bog af en ganske egen slags. Chr. Eriksen har udgivet den, den er af Gunnar Sneum og hedder *Billedleg*. Det er den mest spændende bog, vi længe har haft her i huset, vi slås om den, for mens den ene vil lave stoftryk, vil en anden male på sten, og en tredje lave masker. Og da sproget i bogen tilmed er for børn i alle andre, er det en fortræffelig bog. Lån den på biblioteket, og så køber I den omgående bagefter til troppen og patruljerne at arbejde efter.

For de troppe, der af Mulle er sat på sporet af den natur, der omgiver dem, eller som måske har haft specialinstruktør i wood craft Kirsten Christensen fra Horsens på besøg, er der to anbefalelsesværdige bøger til videre studier: Schultz: John Crompton, *Edderkopper bringer lykke*, og Hirschsprung: C. M. Poulsen, *På sporet, en natursamlers oplevelser*.

Chr. Erichsens forlag har begyndt at udgive en ny serie „Bornenes Bogsamling“. De er i ensartet udstyr, med godt stærkt bind, og koster alle 4,85.

Der er spændende ting som Henry Stanley: *Kalula, kongesøn og slave*, G. M. Fenne: *Mahdiens Fange*, Borge Jansson: *Den døde Ø*, A. Chr. Westergaard (den mest læste børnebogsforfatter i Danmark): *Vesterhavsdrenge*, Edmund Melander: *På den kongelige Kostskole* o. fl. a.

Det er gode børnebøger, spændende og velfortalte; det bliver ikke svært i år at finde en god bog til julegave.

Red.

Vi laver sorte tegninger ...

Her ved juletid bliver I tit udsat for at skulle lave en illustration i en fart, og for at hjælpe dem, der ikke mener selv, at de er gode tegnere, viser vi jer her, hvordan I med meget få hjælpemidler og meget få streger kan lave fine dekorationer. Tegningerne er lavet med tykke kridtstreger og med ganske fine, og med en tør klud kan man ydermere sløre baggrunden selv. Prøv, hvad I selv kan finde på, der skal så lidt til!

EN RIGTIG GLÆDELIG JUL OG ET GODT B.-P.-ÅR

ØNSKER

Trille, Mulle, Lis, Bang, Fromse, 4 Bladlus og Annesofie

Må vi præsentere jer for

LIS STARCKE

Jeg har valgt Lis's billede ud af bunken, fordi det ser ud, som om hun sidder og siger: „Rigtig glædelig jul!“ og det er jo en god afslutning på et decemberblad.

Lis Starcke, ja, hvad kan man ikke fortælle om hende?

Hun har været spejder i 33 $\frac{7}{8}$ år. Hun har korpsets højeste udmærkelse i sit knaphul. I mange år har hun været internationalt committeret i korpset — og det er et meget dårligt navn for en meget vigtig bestilling.

Da Lis ikke kunne nå at varetage det store arbejde mere — og det er jo nemlig et arbejdsfelt, der stadig udvides — blev hun divisionschef for Grønland.

Og så skal det nok trives, arbejdet i den fjerne division, — for alt, hvad Lis har med at gøre, lægger hun sit varme hjerte og sin klare hjerne ind i — og så skal det nok gro!

Og som sagt, her sidder Lis og ønsker alle en glad jul!

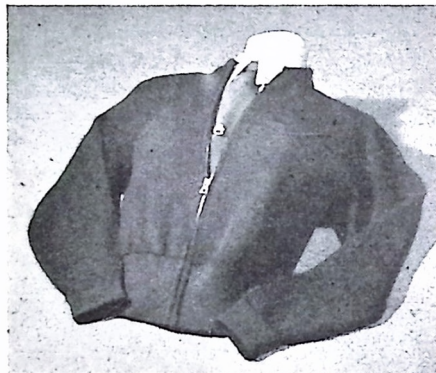
Red.

DEPOTET ønsker alle en glædelig jul!

Har du fået depotets juleprisliste 1956? Ellers må du bede om et eksemplar hos din fører. Prislisten indeholder et væld af julegaveideer og ting, som du selv vil blive glad for at få, — så giv og ønsk dig gaver fra depotet.

JULEKORT m. Trilles søde tegninger
i flere farver, 3 forsk., pr. stk. 0,10, 7 stk. ... 0,60
Samme m. kuvert, 4 stk. 0,60

NYHED

Patentstrikket nydelig trøje med lynlås og lille krave. Den helt rigtige spejdertrøje og særdeles velegnet til privatbrug,

str. 36-46 57,50
Cardigan, str. 40-46 40,00

NYHEDER I PLASTIC m. emblem.

Blokslag, mellemlå, mørkeblå, grøn 7,50
Blok til samme 3,00
Notes m. løs blok 4,50, 3,25

TRÆSPEJDERE Der findes nu 23 forskellige træspejdere udskåret i krydsfinér, tegnet og malet af Trille, morsomme til vægdekoration. Pris pr. stk. 2,50.

m. harmonika - m. signalhorn - m. tromme - sp. der synger - sp. der hilser - m. verdensflag - blåmejse m. stander - m. buket
- m. frugt - m. rygsæk - m. telt - m. bål - m. gryde - søspejder - m. spand - m. økse - m. signalfag - m. redningsreb - m. kost
og spand - m. nissehue og lygte - m. nissehue og hjerte

Træspejder m. kalender 3,25 Årets nyhed:
Løs kalenderblok 1957 0,60 Spejder m. dannebrogssflag 2,50

Husk, ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

Ekstra blok til samme 1,00, 0,70
Etui til fyldepen og pencil, blå, sort/rød ... 2,25

TINKA GENNEM
TYKT
OG
TYNDT

Trilles fornuelige tegneserier samlet i en bog, 28 sider. En morsom, god og billig ting at sende til dine kammerater, såvel danske som udenlandske. De vil mere sig over Tinkas oplevelser, og også du skulle ønske dig et eksemplar. Pris 1,75

PIGESPEJDERLOMMEBOGEN 1957

indeholder mange gode oplysninger, som enhver pigespejder har brug for 3,75

SPEJDERJUL

Hvis du ikke har købt „Spejderjul“ 1956 gennem din trop, kan du købe det på depotet, pris... 1,50

THINKINGDAY-KORT

Når du efter jul skal til at skrive Thinkingday-hilsener til dine spejderkammerater, vil det være en god idé at skrive på depotets nye Thinkingday-kort, som Trille har tegnet. Det bliver med 3 farver og i format 15×10,5 cm. Pris pr. stk. 0,25

Kortet kan købes fra ca. 15. december.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til Det Danske Pigespejderkorps, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000
Enkeltabonnementer bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 28. november